

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΓΥΙΩ.

ΓΥΙΖΩ.

(1787—1874)

Φραγκίσκος Γυιζώ, ὁ γνωστός γάλλος συγγραφεὺς καὶ εἰς τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν τοῦ αἵωνος, ἐγεννήθη κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1787 ἐν τῇ γαλλικῇ πόλει Νευμάσφ (Nîmes) ἐκ γονέων διαμαρτυρομένων. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ δικηγόρος τὸ ἐπάγγελμα, κατατομηθεὶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1794 μετὰ τοσοῦτων ἄλλων θυμάτων, κατέλειπεν αὐτὸν ὄρφανόν ἐπταέτη μόνον τὴν ἡλικίαν. Παραλαβούσα δ' αὐτὸν ἡ μήτηρ του, τὸν ἔφερεν εἰς Γενεύην, ὅπου καὶ ἐσπούδασεν ἐπὶ ἐπταετίαν, ἐπιδειξάς ἐπιμέλειαν καὶ εὐφυΐαν οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν του, ἀφῆκε τὴν Γενεύην, ἦλθεν εἰς Παρίσιους τῷ 1805. Ἦτο δὲ τότε δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν. Ἦρξατο δὲ δημοσιεύων διάφορα ἄρθρα ἐν ἐφημερίαι, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο γνωστός καὶ μετὰ χαρᾶς τὸν ὑπεδέχοντο ἐν ταῖς συναναστροφαῖς τῶν ἀνδρῶν ἐπίσημοι, τιμῶντες τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἐμβριθείαν του. Ἰδίως δὲ ἀνέδειξεν αὐτὸν ἡ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη τῷ 1812 ἐκδοσις μετὰ σημειώσεων τῆς *Ἰστορίας τῆς παρακμῆς καὶ πτώσεως τοῦ βυζαντινοῦ κράτους* τοῦ ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ Γίββωνος. Δι' οὗ, ἐκτιμηθεὶς τῆς φιλοπονίας καὶ πολυμαθείας του, διωρίσθη καθηγητῆς τῆς *Ἰστορίας* τὸ αὐτὸ ἔτος, καὶ ἐνυμφεύθη γυναῖκα εὐφυεστάτην καὶ πολυμαθεστάτην, Παυλίαν Μελά ὀνομαζομένην, ἣν ἐγνώρισε πρῶτον τῷ 1805 ἐν τῇ οἰκίᾳ δημοσιογράφου τινὸς ἐπιστήμου, ἐν τῇ ἐφημερίᾳ τοῦ ὁποῖου ἡ Παυλίνα ἔγραψε τὰς βιβλιογραφίας καὶ τὰ θεατρικὰ δελτία, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας τῆς ταύτης ἐκέρδαινε τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Πῦρρον τινὰ ἠθένησε, καὶ ὁ ἰατρός τῆς εἶπε νὰ μὴ ἐργάζεται, ἀλλὰ νὰ τρώγῃ ἐὰν δὲ ἡ Παυλίνα δὲν ἔγραφε τὰ δελτία της, πῶς θὰ εὕρισκεν ἀργύριον νὰγοράσῃ ἄρτον; Ὡστε δὲν εἴδευεν ἡ δυστυχὴς τί νὰ κάμῃ! Αἴφνης ὅμως καὶ παρ' ἐλπίδα λαμβάνει ἐπιστολὴν ἀνώνυμον, δι' ἧς ἀγνωστός τις τῇ ἐξίτητι τὴν ἄδειαν νὰ γράφῃ αὐτὸς τὰ θεατρικὰ δελτία τῆς ἐφημερίδος μέχρι τῆς ἀναρρώσεώς της. Μετὰ τοσαύτης δὲ λεπτότητος ἦτο γεγραμμένη ἡ ἐπιστολή, ὥστε ἡ Παυλίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅχι. Καὶ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ὁ ἀγνωστός τῇ ἔστειλεν ἐτοιμὴν ὕλην, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ πάλιν ἔστειλεν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος, τῆς ὁποίας οἱ ἀναγνώσται, οὐδ' ἐνόησαν ὅτι ἐγράφετο ὑπ' ἄλλου. Ἡ ἀσθενὴς Παυλίνα μάτην προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὸν εὐεργέτην της. Καὶ ὅμως ἐπεθύμει νὰ τον μάθῃ καὶ νὰ τον εὐχαριστήσῃ. Κατεχώρισε λοιπὸν ἐν τῇ ἐφημερίδῃ ὀλίγας λέξεις, δι' ὧν ἐκήρυττεν ὅτι «ἐὰν ὁ μετὰ τοσοῦτου ζήλου καὶ εὐγενείας βοηθῶν αὐτὴν ἐπιμένει κρῖπτων τὸ ὄνομά του, θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ μὴ δεχθῆ ἢ πλέον τὴν εὐγενῆ συνδρομὴν του». Τούτου ἕνεκα ὁ ἀγνωστός ἠναγκάσθη νὰ φανερωθῇ. Ἦτο δὲ ὁ νεκρὸς Γυιζώ, ὅστις ἐκτιμῶν τὴν εὐφυΐαν της, ἔλαβεν αὐτὴν σύζυγον καὶ τοι ἦτο κατὰ δέκα καὶ τέσσαρα

ἔτη πρεσβυτέρα αὐτοῦ. Ἦτο δὲ ἄλλα δὴ ὁ μὲν γαμβρὸς ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ἡ δὲ νύμφη ἐννέα καὶ τριάκοντα.

Τῷ 1814 διωρίσθη γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν καὶ διετέλεσεν ὑπηρετῶν εἰς δημοσίαν θέσιν μέχρι τοῦ 1822, ὅτε ἐπαύθη, ἕνεκα τῆς πτώσεως τοῦ ὑπουργείου. Τότε δ' ἐπεδόθη εἰς συγγραφὴν διαφόρων συγγραμμάτων, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του, ἣτις ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα ἐν εἰδει διηγημάτων περὶ οἰκογενείας καὶ περὶ παιδῶν ἀγωγῆς, καὶ ἣτις ἀπέθανε τῷ 1827, ἀφῆκε αὐτῷ υἱόν, ὅστις καὶ αὐτὸς ἀπέθανε νέος. Τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος 1828 ὁ Γυιζώ ἐνυμφεύθη τὸ δεύτερον τὴν ἀνεψιὰν τῆς πρώτης γυναικὸς του, ἀποθανοῦσαν καὶ αὐτὴν τῷ 1833. Διωρίσθη δὲ πάλιν καθηγητῆς καὶ σύμβουλος τοῦ Κράτους καὶ τῷ 1829 μέλος ὢν τοῦ πολιτικοῦ συλλόγου *Σὺν Ἀθηναῖς καὶ χεῖρα κίρει*, τὸν σκοποῦντος τὴν υπεράσπισιν τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐκλογῶν, ἐξελέγη βουλευτῆς ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὅπου διεκρίθη διὰ τὸν κατὰ τοῦ ὑπουργείου πόλεμόν του.

Μετὰ δὲ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830, ὅτε ἐξεθρονίσθη μὲν ὁ φιλέλληνας βασιλεὺς Κάρολος, ἀνεκηρύχθη δὲ Λουδοβίκος ὁ Φίλιππος, ὁ Γυιζώ διωρίσθη ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ τῷ 1832 ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ὑπὲρ ἧς καὶ νόμον πολλοῦ λόγου ἀξίον συνέταξεν, ἀναμορφώσας ἰδίως τὴν πρώτην ἐκπαίδευσιν, τῷ δὲ 1840 πρωθυπουργοῦντος τοῦ Θεῖου διωρίσθη πρεσβευτῆς ἐν Λονδίνω, καὶ μετ' ὀλίγον ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ πρωθυπουργὸς μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἐκρχαίετο τῆς ἐπανάστασεως, ἠναγκάσθη ὁ μὲν βασιλεὺς Λουδοβίκος Φίλιππος νὰ καταβῆ τοῦ θρόνου, ὁ δὲ ὑπουργὸς Γυιζώ νὰ καταφύγῃ εἰς Ἀγγλίαν ἐνδεδυμένος ὡς ἀπλοῦς ἐργάτης διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ.

Τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος 1849, ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν ἐδημοσίευσεν φυλλάδιον *Ὁ Γυιζώ πρὸς τοὺς φίλους του* ἐπιγραφόμενον, δι' οὗ ἐπεζήτησε τὰς ψήφους τῶν παλαιῶν ἐκλογῶν του, ἀλλὰ δὲν ἐξελέγη βουλευτῆς. Ἐκτοτε πλέον ἐγκατέλιπε καὶ αὐτὸς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν, πρᾶκτοῦ αὐτὴν μακρόθεν μόνον, καὶ καταγιγνώμενος τοῦ λοιποῦ εἰς ἀκαδημαϊκὰς καὶ θρησκευτικὰς συζητήσεις μόνον δὲ που καὶ που ἐκοινοποιεῖ δι' ἐπιστολῶν πρὸς τοὺς φίλους του τὴν γνώμη του ἐπὶ διαφόρων πολιτικῶν ζητημάτων. Κατὰ τὸν τελευταῖον δὲ γαλλογερμανικὸν πόλεμον, ἐκυκλοφόρησεν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ἐπιστολὴ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Γυιζώ, ἐπιστολὴ πλήρης εὐγλωττίας καὶ φιλοπατρίας, δι' ἧς ὁ γηραιὸς προέτρεπε τοὺς νέους νὰ ἐξκαλοῦντο ἀντιστάμενοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν. Μετὰ δὲ τὴν κατάπαυσιν τοῦ πολέμου διέτριβεν ὅτε μὲν ἐν Παρίσι τοῦ 31 παρελθόντος Ἀυγούστου. Ζήσας βίον τακτικὸν καὶ σώφρονα, ἔφθασεν εἰς γῆρας βαθύ, μέχρι τελευταίας σχεδὸν πνοῆς ἔχων ἀκμαιοτάτον τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν. Δέν τον ἐφόρνεσε νόσος, ἀλλὰ κατάκοπος ἐκ τῶν ὀγδοήκοντα ἐπτὰ ἐτῶν, ἄπερ ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔπεσε καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ὁ Γυιζώ ἦτο εὐγλωττος ῥήτωρ διακρινόμενος ἰδίως ἐπὶ ἀταραξία. Αἱ ἀγορεύσεις του ἦσαν ἐντονοὶ ἄμα

καὶ γαλήνιοι καὶ ἀξιοπρεπεῖς, καὶ τοῦτο ἴσα ἴσα παρῳρῆζε τοὺς ἀντιπάλους του, οἳ τινες συχνὰ πικρὰ κατέφευγον εἰς τοὺς θεοῦβους καὶ τὰς ὑβρεις, βλέποντες ὅτι ὁ Γυιζώ κατενίκα αὐτοὺς καὶ ἀνέτρεπε τὰ ἐπιχειρήματά των. Πιστὸς δ' ἐμμένων πάντοτε εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ιδέας του, διετέλεσε μέχρι τῆς ὑστάτης αὐτοῦ πνοῆς προμαχὼν καὶ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, ὅπερ εἶχεν ὑποστηρίξει ὅτε ἦτο ἐν τοῖς πράγμασι, καὶ οὐ τις ἢ τελειοτάτη θεωρία εὕρηται ἐν τοῖς συγγράμμασί του. Ἦτο δὲ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν, τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων, καὶ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Τὸ ἐπόμενον δὲ γεγονός, ὅπερ συνιστᾷμεν τοῖς ἡμετέροις εἰς μίμησιν, δεικνύει πόσον ἦτο ἀνώτερος τῶν κομματικῶν μικροφιλοτιμιῶν, καὶ πόσον ἐτίμα τὴν ἰκανότητα, ὅπου ἂν εὕρισκεν αὐτὴν. Ὁ γνωστός ἀκαδημαϊκὸς Ε. Λιτρέ, ὁ πρό τινων ἐτῶν συγγραφεὺς τὸ ἀριστον *Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης*, καὶ οὐ τις τὴν σοφίαν καὶ φιλοπονίαν ἐθαύμασαν καὶ αὐτοὶ οἱ Γερμανοὶ, ἐνεφανίσθη ὡς ὑποψήφιος ἐταῖρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Λιτρέ ἦτο δημοκρατικὸς καὶ διὰ τοῦτο οἱ συντηρητικοὶ ἐξήγειραν σφοδρὸν κατ' αὐτοῦ πόλεμον. Ἀλλὰ πάλιν ἦτο ἐξοχος συγγραφεὺς, καὶ τότε εἶχεν ἐκδώσει ἀξίαν λόγου μετάφρασιν τῶν *Ἀπάντων τοῦ Ἰπποκράτους* ἐν 10 τόμοις ἐκ 400 σελίδων, ἔργον ἀποροφῆσαν 30 ἐτῶν συνεχεῖς μελέτας καὶ κόπους τοῦ φιλοπόνου μεταφραστοῦ. Ὁ Γυιζώ ἦτο τότε ὑπουργός, καὶ ὅμως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς καὶ περ ἀσθενῆς καὶ κατάκοπος, εἰσῆλθεν ἐντὸς φορείου καὶ τον ἀνεβίβασαν μέχρι τῆς αἰθούσης τῆς Ἀκαδημίας, καὶ *συνταγματικὸς ὑπουργὸς* αὐτὸς ἐψήφισεν ὑπὲρ τοῦ δημοκρατικοῦ *ὑποψηφίου* καὶ οὕτως ὁ ἀντιπολιτευόμενος Λιτρέ ἐπέτυχεν διὰ μόνης τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ὑπουργοῦ Γυιζώ, ὅστις ἔλεγεν

«Ἐδῶκα τὴν ψήφον μου ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ὑπὲρ τῆς γραμματικῆς καὶ ὑπὲρ τῆς φιλοσοφίας».

Τοιαύτας γενναίας πράξεις δέν τας ἐννοοῦσι σήμερον!

Ἐγραψε δὲ ὁ Γυιζώ ὑπὲρ τοὺς πενήκοντα τόμους, πραγματευόμενος ἐν αὐτοῖς περὶ πολιτικῶν, περὶ ἱστορίας, περὶ ἠθικῆς, περὶ φιλοσοφίας κ.λ.π. Μεταξὺ δὲ τῶν συγγραμμάτων του ἰδίᾳ ἀναφέρονται τὰ ἐπόμενα: *Μετάφρασις τῆς Ἀγγλικῆς Ἰστορίας τοῦ Γίββωνος*, *Μετάφρασις τοῦ Σαϊκπέρου, Ἰστορία τῆς Ἀγγλικῆς ἐπανάστασεως*, *Ἰστορία τοῦ πολιτισμοῦ*, *Ἰστορία τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ πολιτεύματος*, *Περὶ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας*, *Περὶ Οὐασινγκτόνος*, *Ἀπομνημονεῖματά ἐν 9, τόμοις*, *Ἀνάλεκτα βιογραφικὰ καὶ φιλολογικὰ*, *Μελέται περὶ τῆς οὐσίας τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας*, *Περὶ θανατικῆς ποινῆς ὑπὸ πολιτικῆν ἐποψιν*, *Μελέται περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Χριστ. θρησκείας*, *Ὁ Ἐρως ἐν τῷ γάμῳ*, καὶ ἡ *Ἰστορία τῆς Γαλλίας*, τὸ ἀριστον τῶν ἔργων του, ὅπερ ἦρξατο μὲν δημοσιεύων πρὸ πέντε ἐτῶν, ἀλλὰ δέν τον ἀφῆκεν ὁ θάνατος νὰποτελειώσῃ.

Σημειωτέον δ' ὅτι πᾶν ὅ, τι ἔγραψεν ὁ Γυιζώ, ἀμέσως μετεφράζετο καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας, ἰδίᾳ δὲ εἰς

τὴν Ἀγγλικήν. Εἰς τὴν ἡμετέραν δὲ καθ' ὅσον εἰξεύρομεν μετεφράσθησαν αἱ *Μελέται περὶ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας* τρεῖς, τὸ *Περὶ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας*, τὸ *Περὶ θανατικῆς ποινῆς*, ὁ *Ἐρως ἐν τῷ γάμῳ* (Γαμήλιος Ἐρως), τὸ *Περὶ τῆς Ἀγγλικῆς ἐπανάστασεως*, ὁ *Οὐασινγκτόν*, αἱ *Μελέται περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας* καὶ εἴτι ἄλλο.

ΣΤΟΛΗ ΔΥΤΟΥ.

Τίς δὲν ἠκουσεν ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι δυνάμει νὰ μένωσι πολλὴν ὥραν ἐντὸς τῆς θαλάσσης; Ἀλλὰ καὶ τίς δὲν θὰ ἐκπλαγῇ μανθάνων ὅτι ἡ πολλὴ ὥρα αὕτη εἶνε σχετικὴ καὶ οὐχὶ ἀπόλυτος; Καὶ ὅτι πολλὴ ὥρα εἶνε ὀλίγιστὰ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας!... Διότι πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς ἀπλοῦν μῦθον, τὸ λεγόμενον περὶ δύτου τινὸς περιφήμου, ὅτι ἔμεινε δῆθεν ἐξ λεπτὰ τῆς ὥρας ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

Καὶ νὰ μὲν τὰ ὀλίγα ταῦτα λεπτὰ ἀρκοῦσιν εἰς τοὺς δύτας, ὧν ἔργον εἶνε ἡ ἀλείψα σπόγγων ἢ μαργαριτῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἐργασθῶσι καὶ νὰ μείνωσι περισσοτέραν ὥραν ὑπὸ τὸ ὕδωρ, μάλιστα δὲ εἰς πολὺ βάθος. Ὅτι δὲ λέγομεν περὶ τοῦ ὕδατος, εἴμπορεῖ νὰ λεχθῇ καὶ περὶ ἄλλου οἴου δήποτε μέσου, ὅπου ὁ ἄνθρωπος δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ, καὶ ἐπομένως οὐδὲ νὰ ζήσῃ, ὅποια π. χ. εἶνε ὁ μεμολυσμένος ἀήρ, ὁ πολὺ θερμὸς ἀτμὸς κττ.

Ἀνεκὰθεν οἱ ἄνθρωποι αἰσθανθέντες τὴν ἀδυναμίαν των ταύτην, τοῦ νὰ μὴ δύνανται νὰ μένωσι πολλὴν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἐζήτησαν διὰ ποικίλων τρόπων νὰ θεραπεύσωσιν αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῦτο ἐχρειάζετο ἀήρ διὰ νὰ ἀναπνῆ ὁ δύτης, ἐπενόησαν μακρὸν σωλῆνα, δι' οὗ ὁ ἐν τῷ ὕδατι εὕρισκόμενος ἐλαμβάνε τον ἀέρα καὶ ἀνέπνεεν ἀνέτως. Βαθυηδὸν δὲ σωλῆν οὗτος τελειοποιούμενος ἐγένετο τελεία στολὴ ἐξ ὑφάσματος ἀδιαβρόχου μετὰ περικεφαλαίας, ἐχούσης εἰς τὸ μέρος τῶν ὀφθαλμῶν χονδρὸν ὑάλου διὰ νὰ βλέπῃ ὁ δύτης. Ἐν τῇ πρώτῃ εἰκόνι φαίνεται ὁ δύτης ἀνερευῶν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης τὰ λεῖψανα πλοίου συντριβέντος ἐπὶ τινος σκοπέλου καὶ καταποντισθέντος. Φαίνεται δὲ καὶ ὁ σωλῆν, οὗτινος τὸ ἐν ἄκρον εἶνε ἐντὸς τῆς λέμβου, τὸ δ' ἄλλο εἶνε προσκεκολλημένον ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας τοῦ δύτου, ὅστις διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀναπνέει καὶ ἐργάζεται ἀφόβως. Ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ εἰκόνι ὁ δύτης ἀναβῆς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, κἀθηται ἐντὸς τῆς λέμβου καὶ ἀναπαύεται, ὁ δὲ σύντροφός του κρατεῖ τὴν περικεφαλαίαν, ἐπὶ δὲ τοῦ στήθους του φαίνεται προσρητημένον τὸ σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰδοποιεῖ τοὺς ἐν τῇ λέμβῳ ὁσάκις χρειάζεται τι. Ἦδη δὲ καθήμενος κρατεῖ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τὸ σχοινίον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸν σωλῆνα.

Τοιαύτας στολὰς μεταχειρίζονται καὶ οἱ ἡμέτεροι δύται.

Ἡ στολὴ αὕτη εἴμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀναγκαζομένους νὰ μένωσιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐμβαίνοντας ὅπου ὁ ἀήρ εἶνε

μεμολυσμένος, ως λ. χ. εις τους ληνούς και εις τὰ | Ἐάν δὲ κατασκευασθῆ ἐξ ὑφάσματος ἀμιάντου, ὅπερ,
φρέατα, ὅπου πολλοὶ καταλαμβάνονται ὑπὸ ἀσφυξίας. | ὡς γνωστόν, δὲν καίεται ὑπὸ τοῦ πυρός, ἢ στολῆ

ΔΥΤΗΣ ΕΝ Τῴ ΒΥΘῴ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

αὕτη δύναται κάλλιστα νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς πυ- | ἀκινδύνως νὰ ἐμβαίνωσιν εἰς τὸ μέσον τῶν φλογῶν
ροσβέστας, οἵτινες οὕτω πῶς ἐνδεδυμένοι δύνανται | και νὰ καταπνίγωσι τὴν πυρκαϊάν.

ΔΥΤΗΣ ΑΝΑΠΑΥΟΜΕΝΟΣ.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΔΙΚΑΣΤΟΥ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐβασίλευεν ἐν Δαμασκῷ ὁ Ἀχμέτ-Πασᾶς, τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία ἐστιγματίζει διὰ τῆς ἐπικουρίας τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Ἀχμέτ καταγόμενος ἐξ ἀφανοῦς οἰκογενείας ἐν Βοσνίᾳ, πρὶν γείνη περίφημος κκοῦργος ἦτο ἄθλιος τυχοδιώκτης. Δεκαεξαέτης ἠναγκάσθη νὰ φύγη κρυφίως ἐκ τῆς πατρίδος του, διότι ἐπράξε τὸ πρῶτόν του ἐγκλημα. Φθάσας δ' εἰς Κωνσταντινούπολιν γυμνὸς σχεδὸν καὶ ἄνευ πόρων, ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς πείνης νὰ πωληθῆ δούλος εἰς τινὰ σωματέμπορον, ἐτοιμαζόμενον νὰναχωρήσῃ εἰς Κάϊρον μετὰ τῶν ζωντανῶν του ἐμπορευμάτων.

Ἐκεῖ, ἐν Κάϊρω, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων ἀνδρῶν, Ἀλῆ βέης καλούμενος, ἰδὼν τὸν νέον Βόσνιον καὶ ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τοῦ βρωμαλέου ὕφους του καὶ τῆς καλῆς του ὄψεως, τὸν ἠγόρασεν. Ὁ Ἀχμέτ μετ' ὀλίγον ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ κυρίου του, διότι πολὺ τὸν ἐβοήθησε ἵν' ἀπαλλαχθῆ τῶν ἐχθρῶν του, οἵτινες φθονεροὶ καὶ ἰσχυροὶ ὄντες, ἐμπόδιζον τὴν προαγωγὴν του. Οὕτω δὲ ὁ Ἀχμέτ δολοφονήσας βαθμηδὸν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κυρίου του, καὶ μυρία ἄλλα κακουργήματα καὶ προδοσίας διαπράξας, ἀπὸ ἀπλοῦ δούλου κατήντησε μέγας πασᾶς.

Ἐξέτεινε λοιπὸν τὴν ἐξουσίαν του ἐφ' ὅλης τῆς Συρίας καὶ ἐξετέλει αὐτὸς οὐ μόνον χρέη δικαστοῦ, ἀλλὰ καὶ δημίου καὶ τοῦτο οὐχὶ διότι ἠγάπα τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ διὰ νὰ κορέσῃ τὴν ἀγρίαν ψυχὴν του. Ὁ ἀνίλεως οὗτος νομοθέτης εἶχεν ἀναγράψαι ἐν τῷ ποινικῷ κώδικί του δύο ποινάς, τὸν ἀκρωτηριασμὸν καὶ τὸν θάνατον. Ἀμα λοιπὸν τὸ στόμα ἀπήγγελλε τὴν ἀπόφασιν καὶ ἡ χεὶρ του τὴν ἐξετέλει.

Μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων παραδειγμάτων περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελέσεως τῆς δικαιοσύνης του ἀναφέρουσι καὶ τὸ ἑξῆς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀχμέτ συνοδευόμενος ὑπὸ τινος ἐπισήμου Εὐρωπαίου, περιέφερον αὐτὸν ἵνα τῷ δεῖξῃ τὰ κυριώτερα μέρη τῆς πόλεως. Διερχόμενοι δ' ἐξώθεν καφενεῖου τινός, ἤκουσαν φωνάς καὶ εἶδον πλῆθος λαοῦ συνηθροισμένον. Ἐκ περιεργείας ἐπλησίασαν, καὶ ἀμέσως ὁ Ἀχμέτ διασχίσας τὸ πλῆθος, ἔστησε πρόχειρον δικαστήριον.

Ἐξω τοῦ καφενεῖου ἐκάθητο συνήθως γραιὰ τις πωλήτρια γάλακτος, ἣτις εἶχε δώσει γάλα εἰς στρατιώτην τινὰ, ὅστις ἀφ' οὗ τὸ ἔπιε, δὲν ἤθελε νὰ το πληρώσῃ, δυσχυρίζόμενος ὅτι δὲν εἶχε πῖσι γάλα.

Ἀποταθεὶς δ' ὁ Ἀχμέτ εἰς τὴν γυναῖκα, τῇ εἶπε:

— Νάποδεῖξῃς ὅτι ὁ στρατιώτης ἔπιε τὸ γάλα σου.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ το ἀποδείξω, διότι τὴν στιγμήν ὅπου ἔπιε τὸ γάλα δὲν ἦτο κἀνεὶς παρῶν. Ἀλλ' ὅμως μὰ τὸν Προφήτην ὀρκίζομαι ὅτι τὸ ἔπιε.

— Καλὰ! ἀπεκρίθη ὁ Ἀχμέτ, ρίπτων πρὸς αὐτὴν βλέμμα ἀπειλητικόν. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν στρατιώτην, τῷ εἶπε:

— Εἰμπορεῖς νὰποδείξῃς ὅτι δὲν ἔπιες τὸ γάλα τῆς γραιῆς;

— Ὅχι! ἀλλὰ εἰμπορῶ νὰ... νὰ ὀρκισθῶ...

— Ἀρκεῖ εἶπεν ὁ Ἀχμέτ προσηλώσας ἐπὶ τοῦ στρατιώτου τὸ ἄγριον βλέμμα του.

Καὶ σκεφθεὶς ἐπ' ὀλίγην ὥραν πῶς ἠδύνατο καλλίτερον νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀνεφώνησε:

— Τώρα θὰ ἴδωμεν τίς ἐκ τῶν δύο σας εἶπε ψεύματα. Γονάτισε ἐδῶ ἐμπρὸς μας, εἶπεν εἰς τὸν στρατιώτην, καὶ ἄνοιξε τὸ στῆθος σου.

Ὁ δυστυχὴς στρατιώτης ἀμέσως ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἔσυρεν ὡς ἀστραπὴν τὴν μάχιράν του, ἔσχισε τὸ στῆθος τοῦ στρατιώτου καὶ ἀμέσως ἔρρευσε ἐξ αὐτοῦ συμμεμιγμένον τὸ γάλα μετὰ τοῦ αἵματος.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὅλον τὸ πλῆθος ἔμεινεν ἐκθαμβὸν καὶ θαυμάζον τὴν πολλὴν ἐπιδειξίτητα τοῦ Πασᾶ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. Ἀλλ' ὁ Εὐρωπαῖος ὅστις τὸν συνόδευεν, οὐδόλως ἐθαύμασεν, ἀλλ' ἀποδοκιμάζων τὴν ἀδικον ταύτην πράξιν του, τῷ παρέτήρησε μετὰ σεβασμοῦ:

— Ἀλλ' ἐὰν τὸ γάλα δὲν εὕρισκετο εἰς τὸ στῆθος τοῦ φονευθέντος, βεβαίως ἡ Δικαιοσύνη σου θάπετύγχανεν, ἐκλαμπρότατε.

— Παντάσασιν, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Ἀχμέτ, διότι τότε θάπεκεφάλιζον ἀμέσως τὴν γαλακτοπόωλιδα.

Ὁ νοῦς τοῦ βαρβάρου δὲν ἐφθανε νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀληθείας δὲν ἐπιτρέπει τὸν φόνον τοῦ ἀθώου.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ Η ΗΧΩ;

(ΑΓΓΛΙΚΗ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ).

Ἄγγλος τις περιηγούμενος εἰς Ἰταλίαν, εὗρεν ἕνα μικρὰ πόλει οἰκίαν μικρὰν μὲν καὶ ἄκομψον, ἔχουσαν ὅμως ἠγῶ ἀρίστην καὶ καθαρωτάτην. Τόσον δὲ τῷ ἤρεσεν, ὥστε ἀμέσως τὴν ἠγόρασε. Πράγμα φυσικώτατον. Ἀλλὰ τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι ἠθέλησε νὰ τὴν μετακομίσῃ εἰς Ἀγγλίαν. Ὅθεν ἀριθμήσας μόνος του ὅλας τὰς πέτρας τῆς οἰκίας, τὴν ἐκρήμνισε, καὶ φορτώσας αὐτὴν εἰς ἀτμόπλοιον τὴν ἔφερεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ τὴν ἔκτισεν ἐν τῇ ἐπαύλει του, ἀπαράλλακτα ὅπως ἦτο καὶ πρὶν, καὶ ἰσάκις ἀπέχουσαν ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς ἐπαυλεῶς του, ὥστε νὰ παράγεται ἡ αὐτὴ ἠγῶ ὡς ἐν Ἰταλίᾳ.

Τελειωθείσης τῆς οἰκίας, ἠθέλησεν ὁ μακάριος κτήτωρ αὐτῆς νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν ἠγῶ μετ' ἐπισημότητος καὶ διὰ συμποσίου. Ὅθεν προσκαλέσας τοὺς φίλους τοῦ ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς τί τρέχει, καὶ ὑπεσχέθη ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμποσίου θὰ τοῖς δώσῃ ὡς ἐπιδόριον τὴν ἠγῶ. Ἀφ' οὗ δ' ἔφαγον καὶ ἔπιον μακαρίζοντες ἐκ τῶν προτέρων τὸν Ἄγγλον διὰ τὸ εὐρημά του, διέταξεν ὁ ἠχοδεσπότης νὰ τῷ φέρωσι τὴν θήκην ὅπου εἶχε τὰ πιστόλιά του, τὴν ἀνοίγει καὶ γεμίζει μετὰ σοβαρότητος καὶ τὰ δύο. Ἐπειτα δὲ λαβὼν τὸ ἕν, καὶ ἀνακράζας εἰς προσοχὴν, ἐπυροβόλησεν, ἀλλὰ... «οὐκ ἦν ἠγῶ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις!» Ἰδὼν τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ὀδυμμένου Ἄγγλου, ἀρπάξας τὸ ἄλλο πιστόλιον καὶ στρέψας αὐτὸ κατὰ τῆς κεφαλῆς του, ἐσκόρπισε τὸν μυελόν του.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΤΗΣ ΞΑΒΟΙΣ
ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ.

Ἡμέραν τινὰ ἱστάμενος εἰς τὸ παράθυρόν μου, εἶδον παῖδα ἐκ Σαβοῦας ἔχοντα πρόσωπον εὐτραφές, ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς καὶ γλυκεῖς, στόμα μικρὸν καὶ χεῖλη μειδιῶντα, ὅστις ἔλθων ἐκάθησεν ἐναντί μου ἐπὶ τινος πέτρας. Στηρίζας δὲ τὴν βράχιόν μου ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἀναζητήσας διὰ τῆς κεφαλῆς του κατάλληλον θέσιν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐστήριξε αὐτὴν καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ὡς παριστᾷ αὐτὸν καὶ ἡ ἐν τῇ ἐπομένῃ σελίδι εἰκὼν.

Ἐν ᾧ δ' ἐκοιμάτο ἐκεῖνος, ἡ δεξιὰ ποδιὰ τοῦ τετριμμένου ἐπενδύτου του ἐκινεῖτο, ὡς ἐὰν ἦτο ὑπ' αὐτὴν ζωντανόν τι. «Θὰ ἦνε ὁ πίθηκος σου» εἶπον κατ' ἐμαυτόν. Καὶ ὄντως παῖς ἐκ Σαβοῦας καὶ πίθηκος εἶνε λέξεις τόσον φυσικῶς συνδεδεμένοι, ὥστε δὲν ἠπατήθη ὄνομάσας πίθηκον τὸ ἄγριον ἐκεῖνο ζῶον.

Καὶ λαβὼν βιβλίον ἀνεγνώσκον, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παύσω προσέχων εἰς τὴν κοιμώμενον.

Μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν ἡ ποδιὰ ἐκινήθη πάλιν καὶ προέβαλε ζωηρὰ κεφαλὴν πίθηκου.

Ἀνυψώσας δὲ πρῶτον ὁ πίθηκος τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἰδὼν ὅτι ὁ κύριός του ἐκοιμάτο, ἔμεινε ἀκίνητος. Ἐκάμισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἕνεκα τῶν ἀκτίνων τοῦ δυνατοῦ ἡλίου, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ὡς πρόσωπον Ἰουδοῦ καὶ μειλίχιον βρέφους (ἀσχημοτάτου ἐννοεῖται). Ἐπειτα ἐνοχλούμενος ὑπὸ τοῦ φωτός ἐκλείε τὰ βλέφαρά του καὶ ἐφαίνετο ὡς γέρον μισάνθρωπος καὶ μῦμφιμοῖρων. Ἐχασμήθη δις ἢ τρίς, ἔξες ἐλαφρὰ τὸ ὦτίον του, ἠρώτησε κατ' ἐαυτόν ἂν ἡ κατάστασις αὕτη θὰ διαρκέσῃ πολλὴν ὥραν, καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ κυρίου του, περίξ τῆς ὁποίας ἦτο τυλιγμένον λεπτόν σχοινίον. Ὁσφράνθη λίγον τὸ σχοινίον τοῦτο, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις βαθυτάτας, καὶ συμπεράνας ὅτι τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου ἐκεῖνον ἦτο δεδεμένον εἰς τὴν ὀσφύν τοῦ κυρίου του καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλῃ, συνέστειλε τοὺς βῶθονάς του, ἐφούσκασε τὰς παρειάς του ὡς σημειὸν περιφρονήσεως, ἔπειτα ἀφήσας τὸ σχοινίον ἐπρόσεξεν εἰς τὴν χεῖρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας κύψας προσήλωσε τὰ βλέμματά του, ὡς ἐὰν ἐμελλε νὰ κάμῃ μικροσκοπικὰς παρατηρήσεις.

Ἡ χεὶρ ἐκεῖνη οὐδέποτε τὸν εἶχε κτυπήσει, καὶ τοῦτο εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ πίθηκου, ὅστις συγχρόνως ἐφαίνετο ὡς ἐὰν ἔλεγε κατ' ἐαυτόν «Παράξενον πράγμα! Πῶς αἱ χεῖρες αὐταὶ δὲν εἶνε τριχωταὶ ὅπως αἱ ἰδικαί μου!» Ἀφ' οὗ δὲ παρετήρησεν αὐτὰς ἐφ' ἰκανὴν ὥραν, ἐτριψεν ἐλαφρὰ τὸ ὦτίον του καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν του ἐπὶ τῆς ἠλιοκαοῦς χειρὸς τοῦ κυρίου του, καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐφαίνετο ὡς ἀποκοιμηθείς.

Μετ' ὀλίγον διήλθεν ἐνώπιόν του κυνάριον. Ὁ πίθηκος ἀμέσως ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν του, ἔδειξε τοὺς ὀδόντας πρὸς τὸ κυνάριον, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ. Ἐκ τῆς κινήσεώς του δὲ ταύτης ἐξύπνησεν ὁ κοιμώμενος κύριός του ὅστις ἤρχισε νὰ τον θωπεύῃ καὶ νὰ τῷ ὀμιλῇ σιγά.

— Αἶ, μικρὸ! τῷ ἐφώνησα ἐκ τοῦ παραθύρου μου.

Ὁ παῖς ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἐξέβαλε τὸν πῖλόν του.

— Ἐρχεσαι ἐπάνω; τῷ εἶπον.

Ἄντι ἀπαντήσεως εὗρεθῃ μετ' ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Πῶς παιδίον ὅπως σὺ, περιφέρεσαι εἰς τὸν δρόμον μετὰ τὸν πίθηκον; Δὲν εἶσαι μικρὸς οὔτε ἀνάπηρος. Διατί δὲν ἐργάζεσαι νὰ κερδαίνῃς καὶ περισσότερα.

Τὸ δὲ παιδίον ἀκούσας τοὺς λόγους μου τούτους ἐκοκκίνισε, καὶ ρίψαν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πῖλου, ὃν ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς του, καὶ ἕτερον ἐπὶ τοῦ πιθήκου του, ἀπεκρίθη μετ' ἀμηχανίας.

— Δὲν εἶμαι ὀκνηρὸς, εἰξεύρω νὰ καλλιεργῶ τὴν γῆν, ἀλλὰ μὰς ἐπόλησαν τὸ χωράφιόν μας μαζὶ μετὰ τὴν ἀγελάδαν, διότι ὁ πατήρ μου ἦτον ἀρρωστος εἶχε κτυπήσει τὸν πόδα του ἐν ᾧ ἐκοπτε ζύλα. Ἀποθνήσκουν τῆς πείνης ἐκεῖ κάτω, καὶ ἐγὼ ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ κερδήσω ὀλίγα χρήματα, διὰ νὰ ἐξαγοράσω μετὰ τὸ κτῆμά μας. Δὲν εἰξεύρω καμμίαν τέχνην καὶ προσπαθῶ νὰ ζήσω ὅπως εἰμπορῶ. Ὅταν συνάξω ὀλίγα χρήματα τὰ στέλλω εἰς τοὺς γονεῖς μου. Ἐξοδεύουν ἐκεῖνοι ὅσον εἰμποροῦν ὀλιγώτερα διὰ νὰ ζήσουν, καὶ φυλάττουν τὰ ὑπόλοιπα. Μὴ με βλέπετε τώρα... ὅταν θὰ συνάξωμεν ὅσα χρειάζονται, θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα καὶ δὲν θὰ ζῶ ἀργὸς ὅπως ἐδῶ. Ὡ! ὄχι.

Ἐκ τῶν ἐρωτήσεών μου καὶ τῶν ἀποκρίσεών του, ἐνόησα ὅτι τὸ πτωχὸν παιδίον εἶχε τύχει καλῆς ἀνατροφῆς.

— Καὶ πόσα χρειάζονται διὰ νὰγοράσῃς τὸ χωράφιόν καὶ τὴν ἀγελάδαν;

— Ὡ! πολλά, τριακόσια τοὐλάχιστον φράγκα.

— Καὶ ἂν κἀνεὶς σοὶ τα δώσῃ;

— Ὡ! δὲν τα δέχομαι, διότι οὔτε οἱ γονεῖς μου θὰ δεχθῶν χρήματα, τὰ ὅποια δὲν ἐκέρδησα ἐγὼ μετὰ τὸν ἰδρώτά μου.

— Ἀλλ' ἐὰν σοὶ τα δανείσω;

— Δὲν πρέπει νὰ δανεισθῶ, ὅταν εἰξεύρω ὅτι δὲν θὰ εἰμπερέσω νὰ τὰποδώσω.

Προσεπάθησα παυτὶ τρόπῳ νὰ τον πείσω νὰ δεχθῇ χρήματα, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέκρουσε τὰς προτάσεις μου μετ' εὐγενείας καὶ ἐπιμονῆς.

Βλέπων τὸ ἀμετάτρεπτόν του, ἤλλαξα ὀμιλίαν καὶ τὸν ἠρώτησα περὶ τοῦ πιθήκου του, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζεν Ἀμπούλβιρην. Μοὶ διηγήθη δὲ ὅτι ὁ πρῶτον κύριός του τὸν ἔδερε κατ' ἡμέραν, ὥστε ἐκ τῆς κακῆς μεταχειρίσεως εἶχεν γείνη κακὸς καὶ ἄγριος. Ἡμέραν τινὰ τόσῳ πολὺ τὸν ἔδερεν, ὥστε τὸν ἀφῆκεν ἡμιθανῆ. Κατὰ καλὴν του τύχην ἐπέρασε κύριός τις καλοσυνδεδυμένος, καὶ ἰδὼν τὸν πίθηκον ἐρριμμένον κατὰ γῆς καὶ μόλις ἀναπνεύοντα, ἐπέπληξε τὸν κύριόν του διὰ τὴν σκληρότητά του.

— Τότε, κύριέ μου, ἐξηκολούθησε τὸ παιδίον, ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὠργίσθη καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ πίθηκος εἶνε ἰδικός του, καὶ ὅτι εἰμπερεῖ νὰ τον «κάμῃ κομμάτια» ὅταν θέλῃ.

Ὁ εὐσπλαγχνὸς ἐκεῖνος κύριος ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν ἐὰν θέλῃ νὰ τον πωλήσῃ, καὶ ἐκεῖνος συγκατένευσε, σκεπτόμενος ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ζήσῃ ὕστερον ἀπὸ τόσον πολὺ ζύλον τὸ ὅποῖον εἶχε φάγει. Ἀφ' οὗ τὸν ἠγόρασε, δὲν εἰξέυρε τί νὰ τον κάμῃ ὁ κύριος, καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς ἐμέ, ἐπειδὴ με εἶδεν ὅτι

ΠΑΙΣ ΕΚ ΣΑΒΟΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ.

ἤμην καλὸν παιδί. Δέν το λέγω διὰ νὰ ἐπαινεθῶ, ἀλλὰ διότι τὸ εἶπεν ὁ κύριος. Τὸν καυμένον τὸν Ἀμπουλθάρην μου—καὶ ἐθώπευσε τὸν πίθηκόν του μετὰ στοργῆς.—Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τον κάμη κομμάτια! Νὰ τον ἐβλέπετε, κύριε, εἰς ποίαν κατάστασιν ἦτο! Ἐκλαιε καὶ ἐστέναζεν ὡσάν ἄνθρωπος, ἐγὼ μόνος μου τὸν ἐπεριποιήθη καὶ τον ἰάτρευσα.

— Εἶνε ἀκόμη κακός;

— Ὅχι, κύριε, ἀλλὰ μόνον ὅταν βλέπη σκύλον γίνεταί μανιώδης, διότι ὁ πρῶτος κύριός του εἶχε σκύλους μετὰ τοὺς ὁποίους καθ' ἡμέραν ἐτρόγγοτο.

— Ἀμπουλθάρη, εἶπον ἐγώ, δός μετὰ τὴν χεῖρά σου. Λάβε τοῦτο, εἶνε ἰδικόν σου.

Ἐταίνε τὴν τριχωτὴν χεῖρά του καὶ τὸ ἐδωκεν ἐν

νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἀμέσως ἔχωσεν εἰς τὸ στόμα του.

Καὶ τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ γελᾷ, ἐπίσης καὶ ὁ Ἀμπουλθάρης καὶ ἐγώ, καὶ ἀπεχωρίσθημεν ὡς καλοὶ φίλοι.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰσωδιάζουν τ' ἄκρα μου, θρηγεῖ τὸ ἡμισὺ μου,
ἔς τὴν κεφαλὴν σου κάθημαι ἂν λείψ' ἡ κεφαλὴ μου.

Λύσις τοῦ ἐν σελ. 87 Ἄρης—Ἡρα.